

Н. Станевъ.

Изъ кърджалийскитѣ времена

Зли години

Днесъ всички казваме, че народътъ прекарва
такова тежко и усилено време, каквото не е пре-
карвалъ никога презъ живота си. Кой де седне,
кой де стане, все охка, все се оплаква и вика:
тежко! Загинваме!

Ние, като четемъ и като слушаеме плачоветъ
на хората, рекохме да се обърнемъ къмъ народ-
ната история и да видимъ, въ кои времена, какъ
е прекарвалъ българския народъ живота си.

Станахме отъ масата, бръкнахме въ библио-
теката и извадихме нѣколко стари книги. Най-
първо на ржка ни падна книгата отъ Софрония
Вратчански. Отваряме и четемъ: „Гръцкиятъ
митрополитъ ме ржкоположи за владика и ме
прати въ Вратца да служи на раята, защото тамъ
не искаше да иде никой гръкъ владика. Гърцитѣ
се страхуваха отъ разбунтуванитѣ и развилнени
еничери, хайдути, злосторници и кърджалии.
Въ тѣзи времена никой не слушаше султана. Всѣ-
ки нарамилъ пушка, събралъ се съ другари, като
него непокорни и грабители, па тръгналъ по обиръ.
Многобройни звѣроподобни разбойници щѣкатъ по
селата, вѣоржжени отъ главата до петитѣ, хващатъ
хората, събличатъ ги, обиратъ ги, забиратъ имъ